

DINÓK ZOLTÁN

Lovas Zoltán és az öregasszony

Sok sérelem érte az életben. Reggel felkelt, bevette a gyógyszereit, aztán írni kezdett. Most már hagyta semmitmondó kézíratait, nem kerülgette prózában a forró kását, végre belekezdett a nagy műbe. Az első két-három oldal alig negyed óra alatt elkészült. Ahogy befejezte a gépelést, szünetet tartott. Rágyújtott, majd amikor elnyomta a csikket, átolvasta az első oldalakat, de nem volt elégedett magával. Újraírni azonban nem volt kedve.

Aztán megjött megint a kedve, lázasan püfölte a billentyűzetet. Kiadta magából, ami évek óta felgyülemlett benne. Úgy gondolta, eddig csak a felét írta meg. Ismét szünetet tartott. Lement a ház elé, ahol a szomszéd Misi bácsi az autóját mosta éppen.

– Hogy megy az alkotás, író uram? – kérdezte tréfásan az öreg.

– Jól haladok – válaszolta kurtán.

Nagyokat szippantott a friss levegőből, majd ismét rágyújtott.

– És maga hogy boldogul?

Misi bácsi legyintett. Kicsit gondterheltnek látszott. Az író nyugtázta, nem csak neki vannak gondjai, és örült, hogy nem kellett vele órákat trécelni tyúkokról meg kiscicákról. Elnyomta a cigarettát, aztán felment a lakásba. Írni azonban már nem volt kedve. Este misére készülődött. Már régen volt templomban. Hatig már nem is írt semmit. Szépen felöltözött, aztán beült a templomba. Éppen kezdődött a mise. Néhány középkorú férfi lehajtotta a fejét a pap beszéde közben.

– Mert Jézus a ti bűneitekért halt meg! – mondta a pap.

Zoli is a padlót bámulta, nagyot sóhajtott. Magáénak érezte az Atya beszédét. A mise után odajött hozzá egy vénasszony s megkérdezte:

– Ön Lovas Zoltán, az író, ugye?

– Igen. Honnan tudja? – jött zavarba az író.

– Hiszen van egy könyve, ahol ott a fotója!

– Ja persze, de buta vagyok!

A néni örült, hogy egyik kedvenc írójával beszélgethet: csillogtak a szemei, szavaiból melegség áradt. Azért arcán látszott a szenvedés is, hiszen jól tudta, hogy egy poklot járt íróval van dolga.

– És most ír valamit?

– Hogyne! Az egyik fő művemem dolgozom.

DINÓK ZOLTÁN író, költő (1981, Kecskemét). Volt hírlapáros és könyvkereskedő. Írt regényt, kisregényt, drámát, novellát, verset, esszét. Az álomvilág nagyúr címmel 2010-ben jelent meg novelláskötete.

– Jaj, nagyon örülök!
– De ez csak egy hosszú novella! Hogy könyv formájában mikor jelenik meg, azt nem tudom!
– Majd megveszem a folyóiratot!
– Köszönöm, ez jólesik! – mondta zavartan Zoli.
– És megkérdezhetem, miről szól?
– Ez inkább hadd maradjon titok!
– Jó, igaz is, ne haragudjon...
– Már miért haragudnék? Csak ha folyóiratban megjelenik, akkor szeretem, ha megtudják szívem gondját-fájdalmát.

A néni elhallgatott.

– Valami baj van? – kérdezte az író.
– Tudja, a fiam kórházban van.
– No, mi baja van?
– Sokat ivott, aztán eszméletét veszítette.
– Jaj, de szomorú!
– Az én életem sem volt leányálom.
– Elég sok embernek nem az. Egyáltalán kinek az?
– Szeretem magukat írókat, mert az igazságot írják meg.
– Igen, ahogy József Attila mondta. Töreksem én is, hogy az igazat mondjam, minden köntörfalazás nélkül.
– Egyszer nem írna rólam?
– Magáról? – lepődött meg Zoli
– Igen. Vállalom a nevemet is.
– Hát... – jött zavarba az író, ha ennyire akarja... én szívesen megteszem.
– Nagyon örülnék neki – mosolygott a vénség.
De most mennem kell! Annyi teendőm van otthon.
– Nekem is! Viszlát!

Az író hazafelé menet elgondolkodott az aznap történeteken: elkezdte végre fő művét megírni, aztán a mise után egy öregasszony arra kéri, hogy helyett róla írjon... Mire hazatért, már sötét volt. Vázolt egy karcolatot egy öregasszony mindennapjairól. Olyan jól sikeredett, hogy publikálni is akarta. De nem rágódott ezen, egy szivar elszívása után visszatért inkább a nagy műhöz. Persze sokkal jobban is ment az...

Kijavítani a hibát

Nógrádi Dénes épp hazafelé tartott. Csúszós volt az út, óvatosan lépkedett. Ahogy házához ért, a lakótömb előtt találkozott Sárival, a kutyáját sétáltatta. Aranyos kamasz volt, gimnazista. Olyan árva, csendes. Angyali látvány volt, ahogy a kis tacsokót sétáltatta. Mikor a közelébe ért Dénes, Sári megörült és így üdvözölte:

- Mi újság, Dénes bácsi? Még mindig munkanélküli?
- Igen. Épp bevásároltam. Hogy megy a tanulás?
- Egész jól. Bár anyám néha nógat.

Dénes mosolygott. Mikor ő volt ennyi idős! Már akkor is író akart lenni. Azaz akkor kezdte az írogatást. A levelesládában egy levelet talált. Ez állt benne:

– „Kedves Nógrádi úr! Novelláját közölnénk, ha nem lenne benne ennyi nyelvtani hiba! Talán öreg már, hogy erre nem figyel? Ha a nyelvtani hibákat kijavítja, közöljük írását a lapban. Üdv,...”

- Nahát! Nyelvtani hibák? Kezdem unni...

Azért ebéd után mégis hozzáfogott a hibák kijavításához. Elég sok javítanivaló volt az íráson, de Dénes tudta, miket kell javítani.

Nővére, Nógrádi Helga nyelvész volt, jól emlékszik szavaira:

- Addig sose leszel jó író, míg nincs nyelvtani tökéletesség!

Úgy határozott, kimegy a temetőbe hozzá, s visz egy csokor virágot a sírjára.

Másnap meg is tette. A csokor virágot a sírra tette, közben könnyezett. Hirtelen régi osztálytársa jelenik meg a háta mögött:

- Hát te mit csinálsz itt?
- A nővéremnek hoztam egy csokor virágot.
- Az írás hogy megy?

Dénes nagyot sóhajtott.

- Jól. Csak sok a nyelvtani hiba.
- Ha jól tudom, a nővéred nyelvész volt, igaz?
- Igen. Épp ezért látogattam meg.

– Helga nekem is barátom volt. Már annak idején mesélte, hogy nyelvtani hibákkal küzdesz!

Dénes akaratlanul is elnevette magát:

- Igen, de azért nem szarvashibákat követtem el...

Az osztálytárs nagyot sóhajtott, megigazította a szemüvegét, majd azt mondta:

- Én apámhoz jöttem!
- Jó, akkor én megyek is!

A búcsúzás közben lecsúszott a Nap a látóhatár mögé. Dénes elfáradt, nem vágyott másra, csak egy meleg ágyra és könyvre. Este aztán megjött drótpostán a hír, hogy közlik novelláját, de gondolatai egészen máshol kalandoztak, újabb témákat adott neki vidámnak nem nevezhető élete...

A magányos ivó

Az ivóban úgy öten lehettek. Beszélgettek, de egyikük félrehúzódott s magában iszogatózott. Szánalmas látvány volt. Konyakot, likőrt, bort és sört is ivott. Már láthatólag nem volt magánál, alaposan megártott neki a szesz.

Egy asztalnál ketten kártyáztak is. Erről az emberről beszélgettek. Szánták és szidták. A pincérnek amúgy jó barátja volt ez az alak. Állítólag munkásember, lakatos, s nehezen jött ki a feleségével. Meglehet, el is váltak, de mégis együtt éltek. Valószínű, bánatában iszik, nem örömeiben.

– Szegény ember! – mondta az egyik.

– Még hogy szegény! Undorító!

– Ne bánts! Az élet eleget bántotta!

– Az ilyen alakokat kidobnám!

– Még te is kerülhetsz ilyen helyzetbe!

Ekkor az iszákos felhajtotta a poharat és kért még egy konyakot. A pincér máris adta.

– Én a pincér helyében nem adnék neki!

– Fejezd már be!

Elhallgattak. A részeges eltántorgott a mellékhelyiségbe. Pillanatokon belül megjelent egy kislány. Úgy tizenkét éves lehetett. Állt. Egymagában. A pincér tudta, hogy a részeg férfi lánya.

– Apádat keresed?

– Igen – szólalt meg fásult hangon.

– A vécén van, mindjárt visszajön. Várd meg nyugodtan.

– Jó – felelt megszeppenve.

A részeg pár pillanat múlva visszatért a helyiségbe, de észre se vette a kislányát. A kislány odament hozzá.

– Apu!

Az ember odafordult.

– Szia, kislányom! Mit akarsz?

– Miért vagy itt?

– Majd nemsokára hazamegyek. Az iskolából jössz?

– Igen. De nem tudok a lakásba bemenni, mert nálad van a lakáskulcs.

– Ja, persze, a lakáskulcs.

S már vette is elő, majd a kezébe nyomta. Az italszag csak úgy áradt belőle.

– Te nem jössz velem? – kérdezte a kislány.

– Én nem. Még maradok. De hamarosan én is megyek.

– Jó. De az ivásért anyu nem fog örülni.

A vendégek figyelmesen lesték, mi történik.

– Nem jössz? – kérdezte megint.

– Nemsoká, nyugodj meg!

A kislány eltette a zsebébe a kulcsot, majd hazament. A részeg szégyellte magát. Így, egy kislánnyal a kocsmában leégetni magát...

– Egy csapoltat!

– Máris!

Megitta, aztán elgondolkodott. Tudta, hogy az asszonytól majd kikap, de ő még soká jön haza... persze addigra sem józanodik ki. Feleslegesnek érezte az egész életet. Majd haragos képpel leszállt a székről és csendesen és dülöngélve kisétált a kocsmából...